

něna, nehledíc ani k tomu, že tu není formálních předpokladů pro uplatňování tohoto důvodu. Obžalovaný je podle zápisu správy věznice mocen jazyka německého, v němž také bylo s ním sepsáno několik protokolů. Třebas tento postup nevyhovoval jazykovým předpisům (čl. 1, 2, 8 vlád. nař. čís. 17 sb. z. a n. z roku 1926), poněvadž obžalovaný je národnosti maďarské a není příslušníkem zdejšího státu, je přece takto s dostatek osvědčena způsobilost obžalovaného rozuměti otázkám a celému běhu hlavního přelíčení, zvláště když nevysvítá z protokolu o hlavním přelíčení, že soud nalézací zanedbal povinnost uloženou mu posledním odstavcem § 248 tr. ř. Za těchto okolností nelze z porušení předpisů §§ 163, 198, 248 tr. ř., jež o sobě nezakládá zmatek podle čís. 3. § 281 tr. ř., odvozovati ani uplatňovaný zmatek. Hmotněprávní důvody zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) a 10 § 281 tr. ř. předpokládají podle zásady § 288 čís. 3 tr. ř., že právní pochybení rozsudku je dovozováno na podkladě jeho skutkových zjištění. Proti této zásadě se zmateční stížnost prohřešuje, neboť vychází z předpokladu, že hostinský W. obžalovaného zadržel ve smyslu § 93 tr. zák., že proti obžalovanému použil násilí, a že se obžalovaný jen proti tomuto násilí bránil, — ač rozsudek nic takového nezjišťuje, naopak po skutkové stránce předpokládá, že hostinský W. přispěchal na pomoc policejnímu strážmistru N-ovi, když chtěl obžalovaného odvésti na obecní úřad, a obžalovaný počal se s ním rváti, že obžalovaný hostinského pokousal na prstech levé ruky a že to učinil za tím účelem, by ho hostinský propustil. Zmateční stížnost není tedy v těchto směrech provedena po zákonu. Podle § 4 čís. 1 a 2 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 bylo ji proto zamítnouti již při poradě neveřejné.

II. Správa věznice v Chebu sepsala s obžalovaným, který je maďarské národnosti a maďarským státním příslušníkem, opověď zmateční stížnosti v jazyku německém, což odporuje jazykovému zákonu a čl. 1 a), b), 2 a 8 jazykového nařízení čís. 17 sb. z. a n. z roku 1926.

Čís. 3508.

Okolnost, že si na silnici hraje několik dětí, ukládá řidiči automobilu povinnost zmírniti rychlost jízdy tak, by byl jejím pánem a mohl, bude-li třeba, i zastaviti (§ 45 min. nař. čís. 81/1910).

(Rozh. ze dne 4. června 1929, Zm II 217/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 10. dubna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že soud neprávem požaduje, by řidič mohl kdykoliv zastaviti, ačkoliv prý § 45 min. nař. čís. 81/1910 nic takového nepředepisuje. Zmateční

stížnost dovozuje, že předpis § 45 ukládá řidiči jen, by ovládal stroj, byl pánem rychlosti, tak by jej mohl zastaviti podle potřeby v době přiměřené okolnostem. To prý bylo v souzeném případě nemožné, ježto prý chlapec K. náhle a nepředvídáně vběhl do auta. Nálezací soud zjistil, že se usmrcený Vilém K. ubíral ve společnosti několika žáků ze školy domů, že si hrál s Ferdinandem O-em na koníčky, že se děti pohybovaly po silnici a že v téže době bylo na silnici aspoň pět dětí. Již tato situace na silnici vyžadovala, by si stěžovatel uvědomil, že rychle jedoucím vozidlem může ohroziti tělesnou bezpečnost dětí na silnici, a by proto věnoval řízení vozidla zvláštní pozornost, by zejména rychlost jízdy přiměřeně zmírnil tak, by byl jejím pánem a mohl, bude-li třeba, i zastaviti, zejména, an musel počítati s možností, že děti jízdní dráhu včas neopustí nebo že některé dítě z nerozumu nebo z nepozornosti přeběhne před autem přes silnici. Této své základní povinnosti, uložené mu § 45 min. nař., stěžovatel nedostál, nezmírniv ani za oné nebezpečné situace, která nabádala ke zvýšené opatrnosti, rychlost svého vozidla, čímž se právě stalo, že, nemoha v osudném okamžiku auto již zastaviti, zachytil Viléma K-a, vlekl ho 11 kroků po zemi a zastavil až ve vzdálenosti 44 kroků. Již toto stěžovatelovo jednání, jímž byla způsobena smrt chlapce Viléma K-a, zakládá samo o sobě skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Čís. 3509.

Pojem nebezpečné pohružky »ve smyslu § 81 tr. zák. nepředpokládá, že ohrožený byl pohružkou skutečně ve strach uveden; stačí že pohružka ublížením na těle, na svobodě, na cti nebo na majetku (§ 98 b, tr. zák.) byla objektivně způsobila vzbuditi v ohroženém důvodné obavy, zejména v tom směru, že pachatel opovězené zlo pravděpodobně ihned uskuteční.

(Rozh. ze dne 5. června 1929, Zm I 457/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. května 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupky podle § 312, 468 a 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

Proti výroku rozsudku, že se obžalovaný zprotivil vrchnostenským osobám i nebezpečnou pohružkou, zejména vyhrůžkou, »že je oddělá«, namítá stížnost, že o »nebezpečné pohružce« po rozumu § 81 tr. zák. nelze mluvit, an žádný ze svědků (ze strážníků, jímž bylo vyhrožováno) nepotvrdil, že měl strach, že dojde skutečně ke splnění pohružky. Námitce, již jest zkoumati s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Stížnost jest na omylu, majíc za to, že pojem »nebezpečné pohružky« ve smyslu § 81 tr. zák. předpokládá, že ohro-